

DISSERTATIO IVRIDICA
DE

19
16
RESERVATO

VULGO

1727
41
Auszug

QVAM

PRAESIDE

IOANNE FRIDERICO
VVERNHERO D.

FAC. IVRID. ASSESS. EXTRAORD.

IN ACADEMIA VITEMBERGENSI

D. MAL M DCC XXVII

IN AUDITORIO ICTORVM

PVBLICE VENTILANDAM PROPONET

IO. FRIDERICVS GROETTNER
TORGAVIENSIS.

VITEMBERGAE

LITERIS CHRISTIANI ZIMMERMANNI ACAD. TYP.

DISSERTATIO IURIDICA
DE
RESERVATO

VULGO
Waldrecht

OVAM
PRAESIDE
IOHANNIS FRIDERICI
VVERNIHERO D.
AC IURID. ASSESS. EXTRAORD.
IN ACADEMIA WITTEMBERGENSI
D. 1711. M. DEC. 17. 11.
IN AUDITORIIS ICTORVM
PUBLICE VENTILANDAM PROPOUIT
FRIDERICVS GROTTNER

MEMBERGAE
LITAE CHRISTIANE WITTEMBERGENSIS

CAP. I.

DE

NATURA, CONSTITVTIONE ET ACQVIVITIONE RESERVATI.

§. I.

Solenne admodum est venditori-
bus, praesertim rusticis, prae-
dia sua uel liberis, uel extrane-
is, uendituris, quo de alimentis,
uel alio modo, ipsis prospectum
sit, reditus quosdam annuos, e-
umque in firem aliquot fru-
menti modios, butyri mensuras,

onorum sexagenas &c. reseruare, quod reseruatum uul-
go *einen Auszug* appellant. Et id in his potissimum ter-
ris admodum frequentari uideas; nec minus crebrae
sunt lites inde oriundae, ut thema hoc peculiari tra-
ctatione haud indignum, sed pariter mirandum sit,
neminem ex interpretibus juris, quod mihi quidem
constat, idem tetigisse. Potiora itaque capita hic
paucis delibabimus, et, quamuis in uniuersum juris
campum excurrendi occasio foret, rem tantum ipsam

A 2

pau-

paucissimis, ita quidem, ut reliqua facile ex his, quae a nobis afferentur, suppleri possint, expone tentabimus.

§. II.

Variae species usufructus
iugis.

Est uero hoc jus *des Auszuges* ita comparatum, ut aliquando cum usufructu, interdum cum usu, quandoque cum habitatione, rursus cum alimentorum debito, denique cum censibus priuatis, conuenire uideatur, et tamen suo modo ab omnibus iterum insigniter differat.

Quando cum usu fructu conueniat.

Cum usufructu tunc coincidit, quando uenditor dimidiam, uel tertiam, uel aliam fructuum partem quotannis sibi reseruauit; id enim fieri posse, cum usufructus diuiduus sit *juxta l. 5. ff. d. Usufr.* uix est, cur dubitemus. Reseruata itaque parte tali, reseruans, *der Auszugs-Mann*, usufructuarius partiarius recte appellatur. Quod uti eo casu, si pars ab ipsis contrahentibus determinata, scrupulo uacat, ita nulla partis mentione injecta, et reseruato hoc modo constituto: *er wolle sich einen Anteil von denen Früchten zum Auszuge bei sich vorbehalten haben*, in dubio dimidia fructuum portio intelligitur *l. 43. ff. d. Usufr.* Et haec omnia tam in totius fundi fructibus, quam in usufructu alicujus agelli sigillatim reseruato, obtinent; nam et saepius hunc utendum fruendum sibi reseruare solent uenditores. Iterum haud infrequens est, uaccam propriis uel emtoris sumptibus alendam reseruari, quo casu reseruans uel dominus, si ipse propria fuerit; uel, si aliena, usufructuarius esse, omnesque reditus lactis, foetus etc. ad ipsum pertinere intelliguntur. E contrario longe aliter se res habet, si pars fructuum quanta reseruata fuerit, v. g. 10. modii tritici etc. ita enim usufructus nullo modo dici potest.

BRVNN

BRVNN. ad l. 58. n. 5. ff. d. Usufr. Quia iste nullis certis limitibus et quantitatibus adstrictus est, uerum re utendi fruendi facultatem illimitatam, seu absque mensura, praestat.

Vsui, uel potius alimentorum debito accedit reseruatum, si generaliter, nulla plane facta determinatione, reseruatio concepta: *er wolle ihm das Gut so hoch verkauffet, zugleich aber einen Auszug darinnen sich reseruiren haben.* Siquidem, ubi, quid sub hoc reseruato intellectum partes uoluerint, ex circumstantiis colligi non potest, tantum ex bonis uenditis sibi reseruasse emtor uidetur, quantum ad necessaria uitae subsidia ipsi opus est. Et Iudex deinde uel ex priorum annorum praestatione, uel qualitate uenditoris et bonorum uenditorum, quid, quantumue praestari debeat, diiudicabit; idque argumento eorum, quae DD. de alimentis indefinite relictis tradunt, inter quos BRVNNEM. ad l. 22. n. 1. 2. ff. d. alim.

leg. et l. 5. n. 7. et 19. ff. d. agn. et al. lib. Sed praeterea, uel maxime ad pretii quantitatem respiciendum esse, ipsa ratio monet, ne emtor, qui iustum iam fere pretium exsoluit, nimium oneretur. Imo, iusto iam fere pretio exsoluto, uix alia coniectura capi potest, quam, uel solam habitationem, uel ad summum alimentum, admodum modica, fuisse reseruata. Et in primis, si reseruatum ad aedes restrictum: *er wolle sich in dem Hause einen Auszug etc.* sola habitatio intelligitur. Cum uenditore autem emtoris patre, si huic aliunde non sit, ut uitam sustentare possit, aliquanto largius agere, et naturalis pietas, et benefactorum, a parentibus in nos collatorum, magnitudo iubet. Neque his, quae diximus, obstant l. 94. ff. d. V. O. l. 7. ff.

quando cum usu uel potius alimentum ciscoinoidas

id obsup
et inordinat
3879

A 3

comito

comm. praed. it. l. 56. §. 3. ff. mand. ubi ita incertitudo damnatur, ut, illa interueniente, nihil actum iudicetur; talis uero incertitudo tum maxime adesse uideatur, si partes, quid quantumue sub hoc reseruato intelligant, non expresserint. Incertitudo enim tum solum obstat, quando neque ex circumstantiis, neque consuetudine loci, neque intuitu personae, neque aliunde certum elici potest. BRVNN. *ad l. 17. C. mand.* quod cum ratione alimentorum et annuarum praestationum longe aliter se habeat, *l. 14. ff. de ann. legat.* neque hic incertitudo obstat potest. BRVNN. *ad l. 30. ff. de leg. 2. et l. 12. §. u. C. Eccl. in f.* Ex ipsis itaque circumstantiis, si praedium, quod omnes facultates exhaurit, uiliori forte pretio constituto, alienatum fuerit, nec istud ad alimenta sufficiat, non parum, quam dedimus, uoluntatis coniectura iuuatur. His ita expositis, iam facile constabit, cur alimentorum potius debito, quam usui, reseruatum generale accedere dixerimus; licet enim in conceptu generico, et quod necessaria uitae subsidia attinet, conueniant, in eo tamen insignis differentia est, quod alimenta etiam fructus industriales contineant; usus uero tantum naturales, industriales autem uel plane nullos, uel certe non omnis generis comprehendat. Huc etiam pertinet reseruatum cibariorum: *er wolle sich die freye Kost vorbehalten haben.*

quando habitacioni accedat.

Habitacioni affine, uel potius ipsam habitacionem nostrum reseruatum continet, si integra domus inhabitanda reseruetur, quod frequenter fieri solet, cum scilicet inter partes de aedicularum separata extruenda, et reseruanti concedenda, conuenit. Saepius uero ali-

quod reseruatum annuatim quot

quot tantum conclavia conceduntur, ubi STRYCK. *Uf. Mod. tit. d. uf. et Ufuf. leg. §. 9.* usum magis, quam habitationem subesse putat. Sed malletamen habitationem limitatam potius dicere. Cuius quaestio- nis effectum infra excutiemus.

Vt plurimum uero *der Auszug* ita solet constitui, ut, quid quantumque praestandum, in ipsa contien- tione exprimatur, quod utique tutius est, si litibus, dubium plerumque habentibus euentum, implicari nolis. Vnde determinari solet, quot frumenti mo- dii, ouorum sexagenae, casei, butyri et lactis mensu- rae, saculi, uiculi &c. quotannis praestari debeant. Et, inter hoc determinatum reseruatam maximum di- scrimen cum usufructu et usu intercedere, facile inter omnes constat, si attendamus, usumfructum et usum indeterminatum quid esse; et usumfructum quidem illimitatum fructus percipiendi arbitrium continere; usum uero, ad necessariam et quotidianam indigentiam licet restrictum, caeteroquin tamen mensurae nulli alligari, augmentum etiam et decrementum pro ratione circumstantiarum recipere, cum e contrario haec omnia aliter longe in isto reseruatam, ita determi- nato, eueniant. Datur etiam ius *des Auszuges* consti- tutiuum, quod alii in bonis, ab ipso non uenditis, con- ceditur; in quo tamen regulariter idem, quod in re- seruatis, obtinet.

species des
Auszuges
frequentissi-
ma.

§. III.

Constituitur *der Auszug* I. pactis inter emptorem et uenditorem initis, quibus in Sax. iudicialis confirma- tio accedere debet, utpote sine qua nullum ius rea- le constitui potest; sed ad ius reale in immobili-

Constituitur
I. pactis.

bus consequendis in genere resignationem et confirmationem iudicalem exigunt. ANDR. MEYER. *Disp. d. inuestit. Sax.* KLEIN. *Disp. d. resign. iudicial.* quae utraque adiecta est DN. DE BERGER *Tr. de utilit. usuc. in prob. Domin. p. 123. n. 36. in fin. et p. 235. num. 129. et 130.* Ipse DN. DE BERGER *Oec. Jur. pag. 299. not. 2.* Et quamvis in reservatione aliud, quam in constitutione DD. statuunt, CARPZ. *P. II. C. 23. Def. 16.* idem tamen utrobique dispositum uidetur in *N. P. O. S. tit. 42. §. uoce : gerichtlich.* Illud autem per se patet, uenditionis in scriptis oblatæ, cui simul inserta reservatio, confirmationem generalem pariter ad reservatum *des Auszuges* pertinere.

2. ultimis
voluntati-
bus.

II. Constituitur quandoque ultimis uoluntatibus et titulo legati, imprimis, ut uiduæ aliquot conclauia habitanda concedantur, quæ habitatio plerumque adhibita uoce *des Auszuges* uenire solet. Qui casus licet alienus a nostro instituto uideatur, cum, de reservatione a contrahentibus facta agere, nobis constitutum sit, non tamen abs re fuerit, locis suis, quid et in hoc legato obtineat, interserere; et, si forte mentio eiusdem non facta, ratio tamen iuris in legatis non contrarium postulet, quod de reservato inter uiuos dixerimus, de legato quoque *des Auszuges* intellectum uolumus.

3. a iudice
rarius.

III. A Iudice constitui tale ius in diuidendis bonis, nihil equidem repugnaret, sed rarius tamen id forte fieri obseruatur, nisi id per modum transactionis iudicialis contingat, quo tamen casu nihil noui occurrit ab iis, quæ alias in reservato obtinent.

4. praescri-
ptione.

IV. Praescriptione ad instar aliorum iurium acquiri

quiri itidem hoc ius *des Auszuges* posse, iuris analogia non obstat. Ab acquisitione uero eiusdem, ad ipsius rei praescriptionem aspirare, reseruanti fas non est; eo ipso enim dum solum ius *des Auszuges* sibi competere adstruit, se dominum ipsius rei negat; cum, uti nemini in re propria seruitus, ita nec memoratum ius competere possit.

§. IV.

Personas constituentes et acquirentes quod attinet, ab iis, qui facultate acquirendi et alienandi gaudent, hoc ius constitui posse, non est, ut multis moneamus. Dubium tamen moueri poterat ex *Mand. El. d. 12. Jul. 1681. Cod. August. Tom. II. p. 26.* ubi tale reseruatum expresse uidetur prohibitum, uerb. *So begehren wir hiemit, du wollest, was die Käuffer anbelanget, dafern ein oder der andere Ampts Unterthaner wegen Alters, oder sonstem Unvermögens halber, seinem Guthe nicht vorstehen könnte, die alienation zwar, iedoch mit keinem Auszuge, weil dadurch die Güter allzusehr geschwächet werden, gestatten.* Sed non tantum praxis quotidiana contrarium loquitur, qua eiusmodi reseruatis nihil magis frequentari uidemus; uerum uidetur facultas reseruandi satis clare concedi in alio *Mand. Elect. d. 27. Jun. 1709. Cod. August. Tom. I. p. 1755.* ubi in introitu hactenus moris fuisse dicitur, in alienandis bonis sibi praestaciones quasdam, *einen Auszug*, reseruare; et hic mos in seqq. non improbatur, sed solum de oneribus ibidem disponitur. Ex quo non obscure patet, Serenissimum Legislatorem reseruantibus indulgere uoluisse.

B

CAP. II.

CAP. II.

DE

IVRIBVS ET EFFECTIBVS
HVIVS RESERVATI.

S. I.

Num ius des
Auszuges sit
reale.

Reservatum des Auszuges ius reale operari, tum minus habet dubii, si cum usufructu et habitatione concurrat, cum hae species ab Imperatore ad iura realia referantur. Sed nec aliud dicendum, si singulae et quantitativae praestationes reservatae. Licet enim *l. fin. C. d. rer. perm.* praescriptis verbis agendum esse dicatur, adeoque actio realis implicite denegari videatur, probe tamen in eiusmodi reservatis distinguendum est, utrum verba in rem, an in personam concepta sint. Posteriori casu actionem realem reservanti competere, et ipsi negamus; si scilicet dictum: *man wolle das Gut so hoch verkaufen, und sich zugleich bedingen, daß Käufer jährlich 10. Scheffel Korn an Verkäufern zu fern solle.* At, ubi in rem obligatio concepta: *man bedinge sich aus dem Gut jährlich so viel, it. Es sollen die Inhaber des Guts obligiret seyn, so viel jährlich zu praestiren,* tunc ius reale ipsa verba inferunt. Et in genere reale ius ex eo colligitur, si debitum et fundus una designatus, unde praestatio fieri debeat. Quare parum sibi constat STRYCK. *Vf. Mod. tit. si ag. uectig. qui §. 5. distinctionem inter censum realem et personalem admittit, et §. 7. iterum ius reale expresse negat; absque iure e-*

nim

nim reali censum realem statuere uelle, παράλογόν
 571. Quare huic nostrae doctrinae circa census in ge-
 nere accedit DN. DE BERGER *Oec. Jur. p. 1225,*
 MVLL. ad STRVV. *Synt. Jur. Civ. tit. d. contrab. emt.*
lib. 26. lit. σ. not. I. et FRANZK. l. a STRYCK. cit. et
Nou. Pr. Ord. Elect. Sax. non obscure idem statuit tit.
 XXXIX. §. II. ubi cum iuribus realibus *der Auszug* coniu-
 gitur. Incongruum et illud est, quod B. STRYCK. *l. c.*
 haec ex principiis Juris Rom. secundum quae seruitus in
 faciendo consistere nequit, oppugnet; nam complura
 sunt iura realia, ubi fundi possessores aliquid praesta-
 re tenentur; quod ipse concedit, adeoque suam do-
 ctrinam hanc iterum euertit, quando §. s. d. *seruit. de*
operis rusticis, a praediorum possessoribus debitis, ita
ait: licet enim et hae facti praestationem contineant, re-
uera tamen hic praedium seruit, hinc quisque possessor il-
lius praedii mihi ad operas has obligatur &c. unde uulga-
tum apud nos est: das Gutb ist dienstpflichtig, oder, es
hafften viel Dienste auf dem Gutb &c. moribus Germaniae
in effectu ad seruitutes reales referri possunt. Addit de-
inde in fin. §. cit. dari operarum obligationem ad li-
gna auehenda &c. et similia, et, si quis in foro negaret,
tales seruitutes imponi posse, cum risu exploderetur. Cae-
terum, quamuis dixerimus, distinguendum esse, utrum
uerba in rem, an in personam, concepta sint: id ta-
men sic intelligendum, si uox ipsa: Auszug, non adhi-
bita; haec enim uix aliam obligationem, quam realem,
ui deriuationis, admittit, et hoc uult, ex re uendita
aliquid eximi, reservari &c. quod obligationem in
rem conceptam sapere, cuius facile sponte sua
patet. Mand. El. in fin. dist.

Restatue
STRYCK.

§. II.

De re ipsa disponendi, aut in illa pro lubitu uer-
fandi, facultatem reſeruanti, *dem Auszugs-Mann*, non
competere, deductione ueriori non eget, cum nec
usufructuario id liceat. Poſſeſſio uero rei in usu-
fructuario quidem, facta traditione, tranſit, ſed cui
tale reſeruatum, quod cum usufructu, usu, uel habita-
tione idem non eſt, debetur, ei nec poſſidere, nec
inuito domino ingredi, nec fructus, debitos quamuis,
auferre fas eſt; et, ſi tale quid auſus fuerit, actioni-
bus, alias in caſibus eiſmodi competentibus, tenetur.
E contrario, quae ab usufructuariis et habitatoribus
exigitur, cautio illis tantum reſeruantibus incumbit,
qui cum hiſce eiſdem ſunt conditionis. De eo uero,
num hoc reſeruatum in alium tranſferri poſſit, di-
ſtincte uidentum. Si ad uſumfructum accedat, pro-
cul dubio locari, uendi poſteſt, utpote quod expreſſe
permittitur §. 1. *J. d. uſu et habit.* De habitatione con-
ceſſa idem aſſerendum; nec diſtinguendum puto, ſi-
ue tota domus, ſiue aliquot tantum conclauia inha-
bitandi cauſa conceſſa ſint, cum idem iuris ſit in par-
te, quod in toto. Et, quamuis B. STRYCK. *cit. tit.*
d. uſu et Vſufr. leg. §. 9. pro uſu potius, quam habita-
tione, hunc caſum ultimum uenditare malit, ratio ta-
men nec ab eo aſſertur, nec aſſertum hoc aliunde de-
bite probatur. Si itaque habitatori dominoque aedium
inter ſe non conueniat, liberum arbitror reſeruanti,
illa conclauia locare, et alioſum concedere. Quod
forte ab iis, qui, deſertis Juris Rom. principiis, uſum
hodie locari poſſe, ſtatunt, inter quos BEYER.
poſt. ad tit. d. uſu et habit. ff. th. 1. minus in dubium

loca-

Num poſſeſ-
ſio compe-
tat reſeruanti?

an cautio
praestanda?

locatio aut
ceſſio num
licita?

usufructu
fructu

mo itaque nobis est de quantitate frumenti &c. certa debita. Aliud in usufructu uel totius fundi, uel agri alicuius, reseruato, nam in hoc expensas fructuum et sterilitatem quamcunque usufructuario nocere, dubio caret; sicuti praeterea et usufructuarius et habitator ad expensas refectionis modicas obligantur,

§. IV.

Quid de expensis in rem aut fructibus factis?

in primis si aedificata

Caeterum expensas si quas alias in rem ille, cui reseruatum debetur, fecerit, earundem nullam restitutionem deberi *arg. l. 15. pr. ff. d. usufr. uerb. sed, si quid inaedificauerit, postea eum neque tollere hoc, neque refigere posse; res fixa plane posse uindicare*, asserendum uideatur. Verum magis tamen est, ut, quas necessitate compulsus magnas refectionis causa fecerit, eidem restituantur, et *l. cit.* primo ad expensas non necessarias, atque in rem, de nouo extractam, factas; deinde ad casum, ubi sine uitio fundi res tolli nequit, restringatur **B. STRYCK. us. Mod. tit. d. usufr. §. 6. Add. DN. DE BERGER Oec. Jur. p. 321. not. 7.** Vnde iam decidi potest quaestio, num expensas repetere queat reseruans, ejusue haeredes, si ille separatam aedificulam in fundo uendito extraxerit. Sane cum usufructuario de nouo aedificanti nec simpliciter tollere, quod posuit, liceat, tollere autem ei solum permittatur, cui nullae expensae debentur, adeoque tollere minus fit, quam expensas repetere, neque reseruans has repetere potest; *conf. l. 37. ff. d. R. V. cum, melioris conditionis prae usufructuario, non appareat, quomodo esse possit.* In qua etiam causa tunc est, si statim initio contractui haec lex dicta est, ut liceat sibi casam extruere, habitandi gratia. Neque enim hic ab emtore ad aedificandum sumtus suppeditantur; nec, mortuo reseru-

uau-

uante restituuntur. Non suppeditantur, quia, si tale quid ab emtore praetendit uenditor, clarius loqui potuisset debuit. Atqui contra istum, qui potuit clarius dicere, fit interpretatio *l. 39. ff. d. pact.* Non restituuntur; quia actio deficit, et neque negotiorum gestorum agi potest, quia suum potius, quam emtoris, negotium reseruans gessit; neque alia indulgetur, cum scienti, aedificium solo cedere, possit objici culpa, quod aedificauerit, neque de expensarum restitutione pacto sibi prospexerit. Tenentur itaque haeredes, finito reseruato, aedes absque repetitione expensarum derelinquere. Denique cum supra, etiam uaccam ut liceat habere, constitui saepius solere, dixerimus, iam quaeritur, num pabulum ex fundo a possessore sit suppeditandum. Sed decisio ex eodem loco *pp. §. 2. Cap. praeced.* facilis peti potest. Nempe, pro usufructuario reseruantem intuitu uaccae haberi, ibidem monitum est; Atqui hunc ad expensas fructuum reiue modicas, nec ad perpetuam ejus utilitatem duraturas, teneri, omnes consentiunt. Non itaque aliter, quam si expresse de suo emtor alere promiserit, ex fundo aut propriis, aliquid suppeditare tenetur.

§. V.

Ad onera reseruans, si usumfructum rei alieuius reseruauerit, omnia illi cohaerentia obligatur, siue sint ordinaria, siue extraordinaria, modo non fructus exsuperent. Si partem quotannis reseruauerit, pro hac tenetur. Si usus uerbis expressis, quod tamen rarius forte fit, reseruatus fuerit, tum uulgata distinctio, obtrinet, num omnes fructus absumat utuarius, pro nemque rei utilitatem solus percipiat, uti fere in aedibus

usu-

Vacca reseruata, quis pabulum praestet?

ad ist. circa realia, inter usufructum, quantitates annuas &c.

Onera quae incumbant domi Auszugs-Mann? ad ist. circa realia, inter usufructum, quantitates annuas &c.

usuariis contingit, sic ad omnia quoque onera, instar usufructuarii, obligatus esse, recte dicitur; an in fructibus percipiendis cum domino concurrat, sic aequale utriusque est onus; an denique, deducto usu, maxima tamen utilitas penes dominum resideat, et iste solus tenetur. At si cibaria, *die Kost*, uel *einen Auszug* indefinire, uel certam quantitatem annuam referuarit uenditor, nulla onera neque intuitu rei, neque ratione fructuum sustinet. Quod enim ad alimenta attinet, nullum alumni onus est, ad STRVV. *Synt. MVLL. Exerc. 35. th. 68. lit. B. n. III.* Et quantitatis annuae referuatio proxime ad censum accedit, de quo simpliciter, absque onerum deductione, praestando nullus ferre dubitat. Aliud dicendum de oneribus et tributis personalibus, ad quae utique referuans, neque pro ipso possessor fundi obligatur. Sed siquidem aediculam separatam inhabitet, pro casario (*Häusler*) habetur, et onera huius incumbuntia subire tenetur; si uero eandem cum proprietario inhabitet domum, inquilinus (*Hausgenosse*) iudicatur, et onera ab huius praestanda suscipere compellitur, quod expresse ita disponitur in *Mand. Elect. d. 27. Jun. 1709. Cod. Aug. T. 1. p. 1755.* uerb. *dass in Zukunft alle diejenige, welche ihre Güter an die Kinder, oder fremde, überlassen, und sich gewisse Häusergen auf solchen Grund und Boden aufbauen, in Abgaben und Fronen als Häusler; diejenige aber, so keine Häusergen aufbauen, sondern nur aus dem Gut die Auszüge genießen, als Hausgenossen tractiret werden sollen.* Ratione praestationum clericalium distinguitur in *Gener. art. d. 8. Maj. 1557. Cod. Aug. T. 1. p. 454. tit. zehend*

De oneribus personalibus ipse referuans tenetur, et quibus?

bernd und andre Pfarr Einkommen, num eodem igne cum
 possessore utantur die Auszugs Leuthe; si non; iubentur
 nummum casarium den Häufstler Groschen, siue 18. nummos
 pastori et 6. nummos ludimoderatori von jeder Feuer. Städte
 praestare; quam communionem foci et ignis accipiunt
 de eodem conuictu, ut, si hoc utantur, wenn sie aus einer
 Schüssel essen, immunes pronuncientur a praestatione
 dicti grossli; tunc uero obligentur, si separata ipsis sit oe-
 conomia, licet eodem igne ad cibos coquendos u-
 tantur. B. HORN. disp. de praestat. paroch. Cap. VIII.

CAP. III.

DE

MODIS AMITTENDI RESER-
VATVM.

§. I.

Amittitur der Auszug l. morte naturali, scilicet re-
 seruantis, seu creditoris, non debitoris; quod
 uti eo casu, si alimenta, uel annum quid lega-
 tum, uel etiam, si ad uitam reseruantis reseruatum sit
 restrictum, dubio caret, STRVV. Synt. Jur. Ciu. Exerc.
 35. th. 69. expresse quippe ita disponente l. 8. §. 10. in f.
 d. transact. et l. 14. ff. d. ann. legat. ita e contrario cir-
 ca reseruatum, inter uiuos constitutum, res dubiis in-
 signibus urgetur. Primo enim in contractibus non
 nobis solum, sed et haeredibus, pacificimur; deinde
 expresse in l. 10. §. 1. ff. d. V. O. annum promissum, non
 uti legatum, morte finiri dicitur. Atqui, annum hic
 subesse, res ipsa loquitur. Verum enim uero, quamuis,

Amittitur
 der Auszug
 morte reier-
 uantis.

C

an

annuum ad haeredes regulariter transire, largiamur, id tamen limitandum ducimus, si aliud ex circumstantiis actum appareat. Tale quid autem aliud in praesenti casu actum intelligi, patet ex eo, quod referuans sibi potissimum de alimentis, dum uiueret, prospectum uoluerit; adeoque res in contractum uitalitium recidit, quem morte finire, translaticium est. Deinde eiusmodi annuae praestations tantae plerumque sunt, ut, si ipsius rei pretium uerum ex una, et, quod deducta praestatione ac impensis superest, ex altera parte computes, nullam saepius proportionem inuenias. Accedit, quod iuxta communem aestimationem annuae praestations maioris in uenditionibus ab emtoribus aestimentur, quam primo intuitu aestimandae uideantur; quia interest, fundum omnibus modis liberum habere. Quae omnia, onus perpetuum esse, contrahentes noluisse, euincunt. Non tantum itaque in usufructu, habitatione, legato *des Auszuges* etc. sed in genere, et tunc quoque, si certa quantitas annua ex contractu debeat, morte reseruatis, *des Auszugs-Manns*, reseruatum extingui puto. Add. BRVNN. *ad l. 22. ff. d. Usufr. leg.* Neque, quantum mihi quidem constat, aliud in praxi seruatur. Sed et illud quaeritur; si duobus certa quantitas annua, *als ein Auszug*, debeat, utrum, uno mortuo, alteri superstiti tota, an dimidia, debeat. Saepenumim coniugibus ambobus, senio confectis, tale ius constituitur; unus moritur: alter solidum petit, quaeritur, num de iure petat. Ratio dubitandi est ex *tit. ff. d. Usufr. accresc.* in quo disponitur, mortuo uno, usufructum consusufructuario accrescere. Sed primo re-

Sine distinctione.

Duobus eadem quantitate loco des Auszuges debito, num uno mortuo alteri solidum debeat?

nendum et notum est, ius accrescendi in negotiis inter uiuos gestis cessare, adeoque, si usufructus per pacta solum constitutus, frustra ad memoratum ius prouocari. Præterea nec in usu & alimentis iuri accrescendi locus est *l. 57. in fin. ff. d. usufr.* DN. DE BERGER *oec. Jur. p. 326. n. 4.* Satis enim incongruum est, simplicibus ante alimentis contentum fuisse, et nunc quasi pro duobus edere uelle. Sed hunc, ut de alimentis prospiciatur, primum reseruari finem esse, ante iam euicimus, ut itaque nullo iure, ad deficientis alterius portionem aspirare, superstite liceat. Neque hunc iuuandum puto, si dicat, sibi dimidiam promissæ annuæ quantitatis portionem non sufficere, et paratiorem fuisse duorum conuictum. Imputet enim sibi reseruans, quod aliam conventioni legem non dixerit. Parentibus tamen, si quantitas illa minus sufficiat, indistincte, etiam extra casum reseruari, alimenta ipsa lege Naturæ debere constat, ubi tamen, si plures adsint liberi, ob æqualem omnium obligationem, omnes contribuere tenentur. Habitatio uero, duobus concessa in aliquibus conclauibus, a superstite solo recte continuatur, neque habitanti inuito, adiunctione contubernalis, a proprietario incommodari potest. Cum itaque reseruatum hoc non transeat in hæredes, porro quaeritur, quid de quantitate, ultimo anno debita, sit habendum? Siquidem ea species reseruari, quæ cum usufructu concurrat, defuncto competiuerit, res est in uado, atque decisio ex omnibus compendiis, pluribus de fructibus, ante perceptionem non acquirendis, item distinctione Juris Sax. inter fructus naturales et industriales, tractanti-

Negatur.
Sine distinctione inter ultimas uoluntates et pacta.

Quid in parentibus?

Quid in habitatione duobus competentibus?

Cui usque ultimi anni debeatur?

Dist. inter usufructum,

et quantita-
tem annu-
am

a quo tem-
pore in hac
annus com-
putetur.

bus, peti potest. Habitationem quoque morte habi-
tantis pro rata temporis, quo habitavit, expirare,
prolixa probatione non eget. Annua uero praestatio,
jährl. Auszug, debetur in principio anni, quod
generaliter, etiam in promissis quibuscunque annuis
debitis, DD. asserunt, idque ex *l. 56. §. 4. ff. d. V. O.*
colligunt. Vnde, si sub initium anni mortuus reser-
uans, *der Auszugs-Mann*, fuerit, dies iam uenisse cen-
setur, et quantitas illo anno debita praestanda uenit.
Anni hoc initium non a Calendis Ianuariis, sed a tem-
pore contractus celebrati computandum est, quod
satis clare patet ex *l. cit. 56. §. 4. ff. d. V. O.* uerb. *confe-*
ssim. Limitatur tamen assertio nostra, quod dies sub
initium anni uenisse intelligatur, in casu, ubi uel con-
uentio, uel natura rei, puta, cum de fructibus portio
promittitur, alium terminum praestituit, et tum pro
rata temporis, quo reseruans uixit, praestationes il-
lae debentur. *CARPZ. P. III. Const. XVI. Def. 3. 4.*
Neque est, ut haecenus expositis opponas praxin quo-
tidianam, qua emtores, pretium distinctis terminis se
exsoluturos esse, promittentes, non, nisi elapso anno,
recte conueniuntur, ut male a nobis aliud circa reser-
uatum statui uideatur. Diuersa enim sunt, annua de-
bita, et in annos tantum distributa. Annuum de-
bitum fauorem creditoris respicit, et plerumque eo
pertinet, ut ipsi de alimentis prospectum sit; atqui
non uiuitur in praeteritum; sed futurum. Id uero,
quod in annos diuersos distribuitur, debitum, fauorem
debitoris concernit, ne ille nimium oneretur, unde
nec sub initium, sed finem anni debetur, STRYCK.

ad Laut. tit. de pact. uoc. cuiusque anni. MOLLENB.
Thef. Jur. Civ. p. 155. num. 126.

§. II.

Morte ciuili, seu hodie banno Imperiali, amitti
 usumfructum, satis quidem constat ex §. ult. *J. d. Usufr.*
 uerum hoc reseruatum propter alimenta quippe, uti
 communiter fit, constitutum, non amitti iuris analo-
 gia suggerit; cum alimenta, morte ciuili licet eueni-
 ente, nihilominus praestanda esse, statuunt, *arg.*
l. 17. ff. d. poen. MVLL. ad Struu. tit. d. alim. tb.
60. lit. β. n. j. quibus clare accedit *l. 10. ff. d. cap. min.*
 Morti uero ciuili per omnia non conuenire fu-
 stigationem, perpetuae relegationi coniunctam, ex eo
 constat, quod olim mors ciuilis amissionem et publi-
 cationem bonorum inferret, hodie e contrario susti-
 gatis per procuratores negotia sua tractare fas sit.
 Deinde nec habitationem amitti morte ciuili dicit *l.*
1. 10. pr. ff. d. Us. et hab. quare et idem de reseruata habi-
 tatione procul dubio asserendum.

H. Morre ci-
 uili; et qui-
 bus in caste-
 bus.

§. III.

III. Remissione siue expressa, siue tacita, ius reser-
 uati tollitur. Expressa continetur in pacto contra-
 rio. At nodus in eo uidetur latere, quod dixerimus,
 loco alimentorum esse nostrum reseruatum; Sed de
 alimentis transigi, siue contraria iisdem pacta iniri,
 non posse, omnia compendia tradunt. Verum non est,
 cur nos hic torqueamus, ipsa *l. 8. §. 2. ff. d. transact.*
 quae est sedes huius materiae, prohibitionem ineun-
 dae transactionis ad alimenta, mortis causa relicta, re-
 stringit, & in reliquis facultatem transigendi conce-
 dit, atque sic omnem scrupulum nobis eximit. In

III. remissio-
 ne expressa.

uel tacita.

qualis praescriptio in reseruato des Auszug locus habet?

quid in habitatione

legato uero *des Auszuges*, alimentorum causa relicto, transactioni absque Praetoris auctoritate locum non esse, facile concesserim. Tacita remissio continetur in praescripta exactione, siue intermissione exactio- nis per tempus praescriptum; sola uero eius, quod praesente anno debetur, petitio non infert renuncia- tionem tacitam ratione praeteritorum. Caeterum de praescriptione diuersae DD. sunt sententiae, utrum una praescriptione omnes annuae praestations, ex contractu inter uiuos debita, extinguantur, an illae so- lum, quae intra iustum tempus non petitae, peti am- plius nequeant, saluis tamen reliquis. De Jure Sax- per *P. II. Const. II.* res certa et ita definita, ut, una praescripta, reliquae omnes & futurae expirent. De iure uero communi per *l. 7. §. ult. C. d. praescript. 30. ann.* contraria potior uiderur sententia, ut futuris nullus temporis lapsus, quo priores praescripti sunt, obstet. Dicitur enim ibidem rei emphyteuticae domini- um, scil. directum, non acquiri emphyteutae ullo temporis praetextu. Quod idem est, ac si diceretur, canoni futuro non obstare praeterito- rum annorum lapsus; cum ex canone emphyteusis praecipue aestimerur, et, hoc cessante, ipsa emphy- teusis cesset. Neque contra praescriptionem recte obuertitur, exactas praestations non esse, & his non exactis, nec praescriptionem obstare. Nam id uerum quidem est in operis rusticis, quae non, nisi in- dictae, debentur, adeoque nec, nisi ab indicatione & denegatione, praescribi possunt; aliud e contrario in annuis debitis dicendum. DN. WERNHER *Vol. V. Obs. 313. p. 573.* Caeterum illud singulare in habitatio- ne,

ne, ac notorium quoque, quod praescriptione non amittatur, per *l. cit. 10. pr. ff. d. Vj. et habit.* Itaque, si reservatum cum habitatione concurrat, eodem procul dubio iure gaudet, ratione tamen praeteriti temporis utique amissa censetur habitatio. DN. WERNHER. *Vol. VI. obs. 89. p. 146.*

§. IV.

IV. Rei interitu, ex qua Reservatum debetur; sublata enim re ipsa, tolluntur accessoria & iura rei inhaerentia. Sic hypotheca, re oppignorata peremta, cum illa perit; servitus in re competens una extinguitur. Vbi tamen maxime videndum, an cum usufructu & habitatione coincidat hoc reservatum. Sic enim, quandoque etiam parte solum peremta, reservatum perit, si scilicet pars homogenea sublata, et heterogenea tantum, seu diversi nominis, remansit; v. g. in domo habitatione constituta, & area sola conservata; ista enim domus non amplius audit. §. 3. *I. de Usufr.* Et, cum, neque domo restituta, restituatur usufructus aut habitatio *l. 10. §. 7. ff. quib. mod. Usufr. amitt.* neque istam amplius reservanti deberi, uerior uidetur sententia. Quamvis enim reservatum habitationis sit quasi surrogatum pretii, et pretium, re quoque peremta, debeatur; atque idcirco uel ad domum restituendam, uel habitationem aliam procurandam, uel certe in domo restituta de nouo concedendam, emtor compellendus uideatur, non tamen haec habitationis in locum pretii surrogatio rei naturam mutat. Quin potius sciens, aut scire debens, habitationis indolem, & nihilominus illam simpliciter, non adiecta in casum interitus conditione, stipulans, in ius commune, quod de habitationibus scriptum est, consensus-

ne si hinc
-nup am
1723

IV. rei interitu.

distinctione
seruata inter
diuersas
species, et in
his, inter
partes homogeneas
atque heterogeneas.

quid in an-
nua quan-
titate?

senfisse cenfetur; fibique impurare referuans debet,
quod non clarius locutus fit. Vnde ita quoque pro-
nunciatum fuiffe in Fac. Jur. Vit. teftis eft DN.
WERNHER, *Enunc.* 317. p. 628. Aliter uero fe res
habet in reliquis praeflationibus, ab uifruftu et ha-
bitatione diuerfis, referuatis; illae enim debentur, etiam
parte rei heterogenea folum fuperfite; nam in
oneribus quibuscunq; realibus id regulari-
ter obtinet. Exemplo fit hypotheca *l. 21. ff. d. pign.
act.* Conf. de cenfu FRANTZK. *Lib. 1. Ref. 1. n. 13.
feqq.* MVLL. *de reditu ad Struu. Synt. tit. d. Vfur. t. b. 60.
lit. a. n. VI.* In totum uero re fublata & praeflationes
ceffant annuae. Nec obftat, quod duplex adeffe ui-
deatur obligatio, realis & perfonalis, &, ubicunq;
hoc euenit, re licet fublata, tamen perfonalis per-
duret, uti in hypotheca euenit; dubium fcilicet non
eft, pignore licet peremto, nihilominus debitum ex-
foluendum effe. Id enim tunc folum recte affirma-
tur, fi diuerfa adfint fundamenta, diuerfaeque obli-
gationes ac conventiones; at ubi ex fundo aliquid
promittitur, arctiffimo promiffum & fundus cohae-
rent nexu; neque ex fundo, qui non amplius extat,
dici poteff, praeflandum aliquid effe. Sed dices,
quid multis de cafu uix unquam extituro, de in-
teritu fcilicet praedii alicuius integri, difceptatur,
fieri enim uix poteff: aut certe, fi, chafmate id
accidere, fupponas, multis uix feculis auditur, ut
integer fundus abforbeat. Concedimus quidem id ita
fe habere, fed et fundus tunc periffe cenfetur, fi in
eum ftatum deductus, ut eo uel plane non, uel non
longo amplius tempore uiliceat. MVLL. *ad Struu. Synt.*
Exerc.

quando cer-
to modo
fundus per-
iffe cenfe-
atur?

Exerc. 27. tit. d. usur. lb. 60. lit. a. n. V. Quo pertinent perpetuae inundationes, hostiumque incurfus Dominos suis sedibus eiicientium, modo hic nulla possessoris culpa adit, neque damnum in fructibus perceptis acciderit. *ME V. P. IV. Dec. 402.* Denique cum de uacca in fundo alenda in superioribus monuerimus, saepe pactum iniri, hic addendum, si aliam sibi referuans comparare uelit, morte prioris neutiquam ius referuati tolli; quamdiu autem hoc non factum, neque pabuli pretium debetur; utpote quod pactorum strictae interpretationi non conuenit.

uacca extincta, alia substitui potest.

§. V.

Hi sunt potissimi referuati huius finiendi modi. Ob non solum uero praestationem debitam intra annum, biennium, uel triennium neutiquam fundo priuatur possessor. Quamuis enim in emphyteusi tale quid constitutum sit, id tamen, ob diuersitatem utriusque manifestam, ad alias praestationes ex fundis non pertinet. Vnde idem quoque, quod modo diximus, constitutum est *P. II. Const. El. 39.* Sed si praestanda non praestita, actionibus competentibus experiendum, de quibus in seqq.

Num ob praestationes non solutas priuatur possessor.

CAP. IV.

DE

**ACTIONIBVS INTVITV RE-
SERVATI COMPETENTIBVS.**

§. I.

Pro referuato hoc persequendo actionibus, alias in
D **casu-**

actio: con-
fessoria et
negatoria
utilis.

Si, annui
mentionem;
non facta,
reſeruatum
conſtitutum
num pro ta-
li habenda-
rum?

ſi plures de-
beant reſer-
uatum?

casibus & iuribus ſimilibus competentibus, locus eſt. Vnde pro ipſo iure reſeruati aſſerendo utilem con-
feſſoriam, & eodem negando, negatoriam concedere
nulli dubitamus. Praeterea, remediis poſſeſſorii lo-
cum eſſe, faciles largimur. Competunt dictae actio-
nes, ſi non ad unum tantum annum reſtrictio facta,
pro petendo reſeruato in perpetuum, dum uiuit re-
ſeruans. Videtur equidem res dubiis non carere,
quod ex trita regula contra illum, qui clarius loqui
potuit, interpretatio, & deinde haec ſtrictiſſime fit
facienda, adeoque, ſi quis dixerit: *er wolle ſich einen
Auszug von 10. Scheffel Korn &c. vorbehalten haben*, ui-
deatur ſaltem de primo anno offenſiſſe. Verum haec uox:
Auszug ipſo communi loquendi uſu nihil aliud, quam
annuum, innuit. Adſtipulatur huic pretii, quam alias
eſſe debebat, quantitas longe minor; et ipſe finis reſer-
uati ſupra expoſitus hanc ſententiam confirmat. Et,
cum quandoque fieri ſoleat, ut pluribus fundus una
uendatur, propter correallem quidem obligationem
in ſolidum ſinguli tenentur; ſed, ne tamen ob compe-
tens iisdem beneficium diuiſionis confuſio oriatur,
peti poteſt, ut alternis annis a ſingulis ſatiſfiat, ex ſen-
tentia *Carpz. Lib. IV. Reſp. 62. n. 7*. Verum cum in realibus
actionibus beneficium diuiſionis ceſſet, arg. *l. 2. C. ſun. ex
plur. haered.* neque id opus eſſe, ſed contra ſingulos
recte in ſolidum agi, uiderur.

§. II.

Exactio ſit, ut poſſeſſores, qui nunc ſunt, de re-
ſeruato praeſtando conueniantur. Poſſunt tamen et
priors

priores possessores, licet non amplius possideant, ob debita ab ipsis contracta, conueniri, MEV. P. VI. Dec. 316. Tempus instituendae sactionis est cuiuslibet anni initium regulariter; uel, si petentis interfit, non simul solui pro toto anno, ut puta, si res aetatem non ferat, peti potest, ut cuiuslibet mensis aut septimanae initium terminus exactiois statuatur. Quodsi tamen id, quod debetur, certo tantum anni tempore in fundo habeatur, de eo potius sensisse contrahentes censentur; idcirco etiam frumentum ante messem regulariter non debetur. Caeterum, ne singulis annis noua exactioe opus sit, potest quis in libello petere, ut non tantum praesentis, uerum etiam futurorum annorum, praestatio adiudicetur. Nec obstat, quod regulariter, antequam dies uenit, agere non liceat, nisi quis plus petiisse haberi uelit. Id enim tunc solum uerum est, si quis, ut iam soluatur, petat; aliud itaque, si, ut suo tempore solutio fiat, petitum sit. Quo facto, nulla plus petitio committi intelligitur, et e contrario ex sententia parata est executio; quae, nisi tale quid in eadem contineatur, uariis eludi effugiis possit. GAIL. Lib. II. Obs. 74.

quando a
ctio infti
enda?

§. III.

Caeterum, si debitor in mora praestandi fuerit, tum praeteritae non tantum praeteritae praestations recte petuntur, praestatio- nes quomo- sed etiam iustesse, quod iuxta pretium, quanti plurimi do petantur. res praestanda a tempore morae fuerit, aestimandum. In legato *des Auszüge* dies uenit et cedit ratione primae dies in lega- praestations ab adita haereditate, non ante; id to cedit ab adita haere- enim ditate.

D 2

is est.
con-
edere
is lo-
actio-
facta,
uit re-
rere,
loqui
ne fit
einen
, ui-
uox:
quam
alias
refer-
. Et,
una
nem
mpe-
atur,
fens-
libus
un.ex
gulos

e re-
n et
ores

ideo nec de
tempore an-
te aditam
haeredita-
tem elapso a.
liquid debe-
tur.

nam lega-
tam des
Auszugē /
etiam non a-
dita haeredi-
tate, debeat
tur.

enim in usufructu expresse constitutum; & quia *der Auszug* ad haeredes non transit, adeoque nec opus est, favore ipsorum ante diem cedere, facile apparet in hoc conuenientia reseruati, *des Auszuges*, cum usufructu. Denique sunt, qui statuunt, etiam non adita haereditate, legatum alimentorum deberi. Vid. MVLL. *tit. de alim. leg. Exerc. 35. tb. 66. lit. γ. n. II.* ut idem in legato *des Auszuges* dicendum uideatur. Istam tamen doctrinam oppido falsam, nullique genuino fundamento innixam, puto; cum, destituito testamento, legata qualiacunque deberi, in iure nullibi dispositum sit.

§. IV.

ius des Auszugē
in
concurſu
quemodo
locandum?

Denique, cum, actionibus institutis, concursus saepius moueri soleat, de eo disquirendum, quomodo locari debeat ius reseruati. Et quidem, quod ipsum ius *des Auszuges* attinet, illud per subhastationem neuiquam extinguitur, uerum tanquam onus reale rem afficit, & in quoscunque emtores, etiam post subhastationem, transit, neque tunc, si in subhastatione nulla huius iuris mentio iniecta, expirat, DN. WERNHER. *Obs. sel. Vol. VII. p. 244.* In modo uero, quod res agi debeat, non una erat DD. sententia. Alii enim quantitatem certam ex massa separabant, unde in posterum satisfaceret reseruanti *dem Auszugs-Mann*; idque indistincte, siue in subhastatione reseruati mentio iniecta, siue non; alii, simpliciter fundo hoc ius cohaerere, & ab emtore suscipiendum, statuabant; Alii denique distinctione rem terminabant, utrum in subhastatione mentio facta fuerit reseruati, annon; et hoc

hoc casu fundum quanti minoris aestimandum, tantumque de pretio ab emtore detrahendum, iudicabant. DN. WERNHER l. c. Sed iuxta *Nov. Pr. ord. Sax. tit. 39. §. 11.* indicari iubentur haec reservata in schedula subhastationis, & per subsequutam interpretationem authenticam in *Mand. Elect. d. 28. Febr. 1726.* ad *Facult. Jurid. Lips.* emissio, constitutum, ne aliquid a massa separetur, sed reservatum cum re ad emtores transeat. Vbi tamen, si iuxta praescriptum *cit. Nov. ord. et Mand.* omissa fuerit mentio reservati, quaeritur, annon tunc quanti minoris aestimationi locus sit. Sed videtur potius eo casu, ob neglectam legis dispositionem, nulla & reiteranda esse subhastatio. Quod uero residuas ex prioribus annis praestationes concernit, constat, censui reali priuato in locatione creditorum locum in prima classe assignari B. MENCKEN. *Proc. tit. 42. §. 20. p. 697.* B. BRVNN. *de Proc. Conc. Cred. p. 87. n. 20.* atque his censibus eiusmodi praestationes *des Auszuges* accensendas esse iudicamus.

praestationes residuae des Auszuges qua classe exsoluendae?

§. V.

Caeterum, cum Mandati *Régio-Electoralis d. 28. Febr. 1726.* emissi, saepius mentionem fecerimus, praeterea sententia nostra, de confirmatione necessaria, et iure reali, quam *§. 3. n. I. Cap. Ter §. I. C. II.* proposuimus, expresse in eodem confirmetur, illud hic apponemus integrum.

P. P.

Wir haben Uns geziemend vortragen lassen, was auf Unsere an euch vom 29. Jan. verwichenhin ertheilt

ertheilte Verordnung / ihr in Peter Lehmanns zu Gallschütz Subhastation - Sache, sonderlich des von von George Lommasschen, in dem Gute praetendirtgen Auszuges, und von euch dieserwegen gesprochenen Urtheils, auch darinnen ausgefetzten Capitals halber am 11. Febr. darauff mit Beyfügung derer Rationum decidendi, anhero berichtet;

Nachdem aber Unsere erläuterte Proceß-Ordn. Tit. XXXIX. §. 11. klare Maasse giebet, daß die Auszüge denen Seruituribus, und andern oneribus realibus, so per subhastationem nicht expiriren, gleich zu achten, und deswegen in dem Subhastations Patente absonderlich mit anzuzeigen, und wir den Schul-Verwalter in denen Vol. sub. O. fol. 40. und 69. befindlichen Rescriptis bereits darauff gewiesen, der Verkauf auch fol. 21. darinnen der Auszug bedungen worden/ gerichtlich confirmiret, und es der Reservation einer Hypothec dabey nicht gebrauchet zc.

So haben wir an den Schul-Verwalter zu Meissen, nach der Beylage, rescribiret, und begehren hiermit an euch, ihr wollet euch in Zukunft darnach achten, und den Auszug, wenn der Contract, darinnen derselbe vorbehalten, gerichtlich confirmiret, gleich denen Seruituribus, und denenjenigen oneribus realibus, welche per Subhastationem nicht erlöschten, ansehen. Möchten es euch nicht bergen, und geschiehet davon Unsere Meinung. Datum Dresden am 28.

Februarii Anno. 1726.

F I N I S

CONSPECTVS DISSERTATIONIS.

CAPVT I.

De Natura, constitutione et acquisitione

des Auszuges.

- §. I. Quid sub uoce des Auszuges intelligatur.
- §. II. Variæ species eiusdem. Conuenit enim interdum cum usufructu, iterum cum alimentorum debito, porro cum habitatione, denique species frequentissima cum censibus realibus priuatis, ut quotannis certæ præstationes ex fundo fiant.
- §. III. Constituitur 1. pactis; ubi ad ius reale transferendum confirmatio iudicialis necessaria. 2. ultimis uoluntatibus 3. rarius a iudice. 4. præscriptione acquiri, non repugnat.
- §. IV. Personæ constituentes et acquirentes ex regulis communibus indicantur. Dubium ex Jure Sax. Elect.

CAP. II.

De iuribus et effectibus huius referuati.

§. I. Num ius referuati sit Reale.

Refutatur Stryck. Add. Mand. Elect. in fin. Diff. adiectum.

- §. II. Num possessio penes referuantem remaneat? an cautio præstanda? locatio aut cessio num licita? an debitori liceat rem, ex qua der Auszug debetur, uendere.
- §. III. Num recte ob sterilitatem remissio des Auszuges postuletur? Dist. inter quantitatem annuam et usumfructum.
- §. IV. Quid de expensis, in rem aut fructus factis; in primis circa casam recens extractam. Vacca referuata, quis pabulum præset?
- §. V. Onera quæ incumbant dem Auszugs-Mann? Dist. inter realia, et personalia; ad hæc obligatur, non illa, nisi certis in speciebus des Auszuges.

CAP. III.

De Modis amittendi Referuati.

§. I. Amittitur 1. primo morte naturali referuantis, non debitoris, sine distinctione, inter species referuati diuersas; debi-

debitum ex contractu, uel ultimis uoluntatibus. Nec, duobus quantitate certa, statim eius Auszuges, debita, uno mortuo, deficientis portio superstiti quaeritur. Quid in habitatione duobus competenti? Cui Auszug ultimi anni debetur. Dist. inter usumfructum et quantitatem annuam; in hac a quo tempore annus computetur.

§. II. 2. De morte civili quid habendum? item de habitatione?

§. III. 3. Remissione expressa et tacita. Qualis praescriptio in reseruatō des Auszuges locum habeat? Habitatione amittitur ex tempore praeterito, non futuro.

§. IV. 4. Rei interitu; distinctione habita inter species diuersas, et qua usumfructum inter partes homogeneas et heterogeneas. Quid de annua quantitate? quando fundus perisse censeatur. Vacca extincta, num alia substitui possit.

§. V. num priuationi ob praestationes non factas locus sit.

CAP. IV.

De actionibus intuitu reseruati competentibus.

§. I. Actio datur confessoria et negatoria utilis. Si in constitutione reseruati non dictum, annum esse debere, num tale putetur. Si plures debeant reseruatum.

§. II. Quando actio instituenda. Cautela: ut petitur, etiam de futuris annis, inseratur libello.

§. III. Praeteritae praestationes quomodo petuntur. Num legatum des Auszuges, etiam non adita haereditate, debeatur.

§. IV. In concursu circa reseruatum dist. inter ipsum jus; et si ad omnes possessores transit: et praestationes annuas residuas; haec in prima classe locantur.

Wittenberg, Diss., 1727 Sp-2

X 237 1928

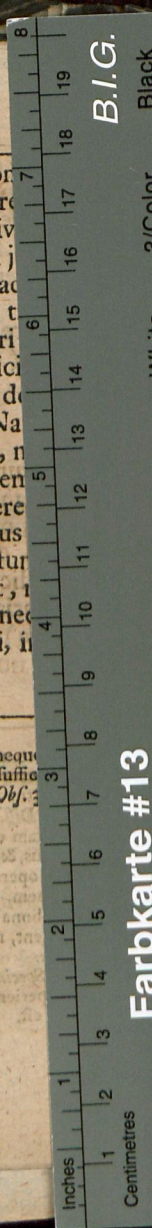
ULB Halle

007 495 064

3

ATIO IVRIDICA
DE

19
16

ERVATO

VULGO

1727
41

uszug

QVAM

RAESIDE

FRIDERICO

RNHERO D.

ASSESS. EXTRAORD.

EMIA VITEMBERGENSI

MAL. MDCCLXXVII.

TORIO JCTORVM

VENTILANDAM PROPONET

ICVS GROETTNER

ORGAVIENSIS.

VITEMBERGAE

ANI ZIMMERMANNI ACAD. TYP.